

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17.09.1993, sp. zn. 7 To 125/93, ECLI:CZ:VSPH:1993:7.TO.125.1993.1

Číslo: 12/1994

Právní věta: O uložení souhrnného trestu podle § 35 odst. 2 tr. zák. by zásadně nemělo být rozhodnuto bez toho, že soud provede důkaz spisem ve věci, v níž byl vydán rozsudek, ve vztahu ke kterému je dán vztah souhrnnosti. Provedení důkazu jen opisem rozsudku je nedostatečné, protože mohou nastat skutečnosti, které z obsahu rozsudku nevyplývají a které vylučují uložení souhrnného trestu.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 17.09.1993

Spisová značka: 7 To 125/93

Číslo rozhodnutí: 12

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Trest souhrnný

Předpisy: 140/1961 Sb. § 35 odst. 2 141/1961 Sb. § 89 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 12

O uložení souhrnného trestu podle § 35 odst. 2 tr. zák. by zásadně nemělo být rozhodnuto bez toho, že soud provede důkaz spisem ve věci, v níž byl vydán rozsudek, ve vztahu ke kterému je dán vztah souhrnnosti. Provedení důkazu jen opisem rozsudku je nedostatečné, protože mohou nastat skutečnosti, které z obsahu rozsudku nevyplývají a které vylučují uložení souhrnného trestu.

(Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 9. 1993 sp. zn. [7 To 125/93](#))

K odvoláním krajského prokurátora v Ostravě a mladistvého J. V. Vrchní soud v Praze zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. května 1993 sp. zn. 1 T 43/92 ve výroku o trestu, a věc vrátil tomuto soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný mladistvý J. V. uznán vinným pokusem trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 odst. 1 tr. zák., a odsouzen podle § 219 odst. 1 tr. zák., § 79 odst. 1 tr. zák., § 35 odst. 2 tr. zák. k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody na jeden rok a šest měsíců,

se zařazením do nápravně výchovného ústavu pro mladistvé podle § 81 odst. 2 tr. zák. Současně byl zrušen výrok o trestu v rozsudku Okresního soudu v Šumperku z 27. 1. 1992 sp. zn. 3 T 100/91.

Pokusu trestného činu vraždy se obžalovaný mladistvý J. V. dopustil podle zjištění Krajského soudu tím, že 19. 10. 1991 v časných ranních hodinách, v Šumperku, nám. Míru 3, v bytě své matky, v úmyslu usmrtit F. G., bývalého druhá své matky, sedícího v křesle, ho nejméně čtyřikrát udeřil zezadu do hlavy sekáčkem na maso, čímž mu způsobil čtyři sečné rány ve vlasaté části hlavy v délce 7 až 12 cm, přičemž poškozený musel být hospitalizován v době od 19. 10. 1991 do 25. 10. 1991, a jeho zranění odpovídala pracovní neschopnost v trvání čtyř až šesti týdnů.

Proti rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání krajský prokurátor v Ostravě a obžalovaný mladistvý J. V.

Krajský prokurátor podal odvolání jen proti výroku o trestu. Uložený trest označil za nepřiměřeně mírný. Poukázal na zjištění, týkající se závad v dosavadním chování obžalovaného mladistvého, a na to, že šlo o souhrnný trest za dva trestné činy, tj. též za trestný čin, pro který byl obžalovaný mladistvý uznán vinným ve věci Okresního soudu v Šumperku sp. zn. 3 T 100/91. Krajský prokurátor namítl též to, že obžalovaný mladistvý byl nesprávně zařazen do nápravně výchovného ústavu pro mladistvé. V závěru odvolání krajský prokurátor navrhl, aby Vrchní soud zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu, a aby obžalovanému mladistvému uložil přísnější trest odnětí svobody se zařazením do první nápravně výchovné skupiny.

Obžalovaný mladistvý J. V. podal odvolání proti výroku o vině a v návaznosti na to i proti výroku o trestu. Namítl, že neměl v úmyslu usmrtit poškozeného a že skutek byl proto nesprávně posouzen jako pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 odst. 1 tr. zák. Vyjádřil názor, že při správném použití zákona měl být skutek kvalifikován jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák., v krajním případě jako pokus trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst. 1, § 222 odst. 1 tr. zák. Uložený trest označil za nepřiměřeně přísný. Obžalovaný mladistvý J. V. navrhl, aby Vrchní soud zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu, aby ho uznal vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1, případně pokusem trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst. 1 tr. zák., § 222 odst. 1 tr. zák a aby mu uložil přiměřeně mírnější trest odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu na delší zkušební dobu.

Vrchní soud přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž mohl každý z odvolatelů podat odvolání, i správnost postupu řízení, které předcházelo rozsudku, a přihlížející přitom i k vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, dospěl k následujícím závěrům.

Napadený rozsudek byl vydán v řízení, v němž bylo postupováno podle trestního řádu a v němž nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména takovým, které by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obhajoby. V takto provedeném řízení Krajský soud vykonal všechny dostupné důkazy nutné pro zjištění skutečného stavu věci, jak to vyžaduje ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. Na tomto podkladě Krajský soud vyvodil z důkazů odpovídající skutková zjištění, která jsou úplná, správná a tvoří spolehlivý základ výroku o vině.

Správně zjištěný skutkový stav Krajský soud posoudil ve shodě se zákonem jako pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 odst. 1 tr. zák.

Tyto své závěry o vině obviněného Vrchní soud dále podrobně odůvodnil.

Pokud jde o výrok trestu uvedl:

Při rozhodování o trestu se však Krajský soud dopustil základního pochybení tím, že obžalovanému

mladistvému J. V. uložil podle § 35 odst. 2 tr. zák. souhrnný trest ve vztahu k rozsudku Okresního soudu v Šumperku z 27. 1. 1992 sp. zn. 3 T 100/91, aniž spolehlivě zjistil, zda skutečně jsou dány zákonné podmínky pro uložení souhrnného trestu. Krajský soud totiž v hlavním líčení provedl důkaz pouze přečtením výroku rozsudku Okresního soudu. Tento důkaz byl nedostatečný a neobjasňoval věc z hlediska podmínek souhrnného trestu podle § 35 odst. 2 tr. zák. Na podkladě pouhého přečtení výroku rozsudku Okresního soudu v Šumperku Krajský soud nemohl bezpečně zjistit, zda skutečně jde o první odsuzující rozsudek ve věci tohoto Okresního soudu sp. zn. 3 T 100/91. Pokud by se případně ukázalo, že předtím byl již vyhlášen jiný odsuzující rozsudek v téže věci, který byl zrušen, a pokud by čin souzený Krajským soudem spadal do doby po vyhlášení onoho předchozího odsuzujícího, byť zrušeného, rozsudku, šlo by o recidivu a nikoli o souběh trestných činů, který je podmínkou pro uložení souhrnného trestu. Z pouhého výroku rozsudku Krajský soud nemohl bezpečně zjistit, zda rozsudek Okresního soudu skutečně nabyl právní moci, což je další podmínka pro uložení souhrnného trestu. I když opis výroku rozsudku, který měl Krajský soud k dispozici, obsahoval i tzv. doložku právní moci, bylo povinností Krajského soudu ověřit právní moc rozsudku na podkladě spisu (doručení opisu rozsudku všem osobám oprávněným podat odvolání, uplynutí odvolací lhůty všem oprávněným osobám). Dále bylo povinností Krajského soudu ověřit, zda rozsudek Okresního soudu mezitím nebyl zrušen v řízení o některém z mimořádných opravných prostředků. Závažnou okolností, kterou signalizuje již samotný opis výroku rozsudku Okresního soudu, jak ho měl Krajský soud k dispozici, je to, že podle tzv. doložky právní moci měl rozsudek nabyt právní moci 7. 3. 1992 a v souvislosti s uložení podmíněného trestu odnětí svobody jím byla podle § 59 odst. 1 tr. zák. stanovena zkušební doba na jeden rok. Z toho vyplývá, že zkušební doba měla skončit 7. 3. 1993. Krajský soud rozhodl napadeným rozsudkem 27. 5. 1993, aniž ověřil, zda případně již bylo rozhodnuto o osvědčení obžalovaného mladistvého ve zkušební době podle § 60 odst. 1 tr. zák. Takové rozhodnutí by mělo účinek, že se na obžalovaného mladistvého hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 60 odst. 4 tr. zák.), a uložení souhrnného trestu v přezkoumávané věci Krajského soudu by bylo se zřetelem k ustanovení § 35 odst. 3 tr. zák. vyloučeno. Pro úplnost je třeba dodat, že souhrnný trest se ukládá i za trestný čin, jímž byl obžalovaný mladistvý uznán vinným v předchozí věci Okresního soudu v Šumperku, a to podle hledisek uvedených v § 31 odst. 1 tr. zák. i ve vztahu k tomuto trestnému činu. Přitom na podkladě pouhého opisu výroku rozsudku Okresního soudu není možno odpovědně zhodnotit stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost a skutečnosti rozhodné z tohoto hlediska je nutno zjistit rovněž z celého spisu.

Z uvedeného je zřejmé, že Krajský soud si měl opatřit celý spis Okresního soudu v Šumperku sp. zn. 3 T 100/91 a provést jím v hlavním líčení důkaz. Teprve na tomto podkladě mohl činit spolehlivé závěry ohledně souhrnného trestu podle § 35 odst. 2 tr. zák.

Pro úplnost je třeba Krajskému soudu vytknout i to, že v souvislosti s uložení souhrnného trestu nerozhodl o zrušení dalších rozhodnutí obsahově navazujících na výrok o trestu, který byl v rozsudku Okresního soudu v Šumperku zrušen. Krajský soud tak nerespektoval ustanovení § 35 odst. 2 tr. zák., ve znění zák. č. 175/1990 Sb.

Z těchto důvodů Vrchní soud z podnětu odvolání krajského prokurátora a obžalovaného mladistvého zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a vrátil věc Krajskému soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.